

Sygn. akt III AUa 2051/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

przy udziale zainteresowanej M. G. (1)

o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy oraz na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

na skutek apelacji odwołującej (...) Sp. z o.o. w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 22 kwietnia 2015 r. sygn. akt IX U 1719/14

oddala apelację.

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Procek /-/ SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2051/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku oddalił – połączone

do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia - odwołania płatnika składek (...) Sp. z o.o.

w R. od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R.:

- z dnia 16 sierpnia 2014 r. (w sprawie ubezpieczonej M. G. (1)),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonej T. T.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego B. F.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego Ł. Ż.),
- z dnia 11 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego S. K.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonej K. M.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonej B. D.),
- z dnia 10 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego A. Ś.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego Z. P.),
- z dnia 11 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego Z. K.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego M. G. (2)),
- z dnia 11 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego B. K.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonej M. N.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego M. M.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego A. Z.),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego M. Z.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego T. M.),
- z dnia 15 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego M. P. (2)),
- z dnia 11 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego K. K.),
- z dnia 10 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego G. T.),
- z dnia 10 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego M. P. (3)),
- z dnia 16 września 2014 r. (w sprawie ubezpieczonego A. A.),

określających podstawy wymiaru składek wymienionych ubezpieczonych, jako pracowników płatnika składek (...) sp. z o.o., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 3, art. 68 ust. 1 pkt. 1 lit. c w związku z art. 32 i art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2013r. poz. 1442 – dalej jako ustawa systemowa).

W uzasadnieniu przedstawionych decyzji organ rentowy podniósł, iż płatnik składek (...) Sp. z o.o. w okresie od lipca 2013 r. do listopada 2013 r. nie zadeklarował, nie naliczył składek, a także nie przekazał do ZUS-u imiennych raportów miesięcznych ZUS RCA

o naliczonych składkach i imiennych raportów miesięcznych ZUS RSA o wypłaconych świadczeniach i przerwach w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od przychodów - wynagrodzeń wypłaconych pracownikom, w tym wskazanym wyżej ubezpieczonym. Ponadto płatnik składek nie naliczył od przychodu nazwanego w listach płac „nagroda jubileuszowa” uzyskanego w grudniu 2012 r. i styczniu 2013r. składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne.

Sąd Okręgowy ustalił, iż zainteresowani w niniejszej sprawie z tytułu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w R. za okresy objęte sporem otrzymali nagrody jubileuszowe w grudniu 2012 i styczniu 2013, a następnie wynagrodzenie za pracę, co wynika z list płac załączonych do protokołu kontroli.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że w dniach 21 listopada 2013 r. i 8 stycznia 2014 r. Prezesowi Zarządu odwołującej (...) Sp. z o.o. w R. doręczono zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, wystawiania zaświadczeń lub zgłaszania danych dla celów ubezpieczeń społecznych.

Wskutek przeprowadzonej kontroli u odwołującej Spółki, w protokole pokontrolnym

z dnia 27 stycznia 2014 r. organ rentowy stwierdził, iż odwołująca (płatnika składek) nie zadeklarowała, nie naliczyła składek oraz nie przekazała do ZUS-u imiennych raportów miesięcznych ZUS RCA o naliczonych składkach i imiennych raportów miesięcznych ZUS RS A o wypłaconych świadczeniach i przerwach w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne od przychodów - wynagrodzeń wypłaconych wszystkim wymienionym ubezpieczonym w okresach wskazanych w decyzjach zaskarżonych.

Sąd Okręgowy podniósł, iż przesłuchany w toku kontroli prezes zarządu (...)

Sp. z o.o. w R. H. M. zeznał, że nie złożono deklaracji i imiennych raportów z wykazaniem kwot składek na osoby pobierające zasiłek macierzyński, osób przebywających na urloпах wychowawczych, wykonujących pracę nakładczą oraz niektórych pracowników nie posiadających orzeczeń o niepełnosprawności, czy innych, z powodu braku wydolności organizacyjnych, bo priorytetem są sprawy związane z utrzymywaniem płynności finansowej Spółki i produkcji.

W konsekwencji ustaleń protokołu kontroli z dnia 27 stycznia 2015 r. organ rentowy wydał odrębnie w stosunku do każdego z ubezpieczonych decyzje zaskarżone omówione na wstępie.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy, przeprowadzając kontrolę i określając jej zakres, nie naruszył art. 86 i art. 87 ustawy systemowej. Ponadto – zdaniem tegoż Sądu - nie można się również zgodzić ze stwierdzeniem odwołującej się, że upoważnienie do kontroli nie obejmowało przedmiotu zaskarżonej decyzji, bo od prawidłowego ustalenia podstawy wymiaru składek zależy prawidłowe ich obliczenie.

Wbrew zarzutom odwołującej się Spółki, inspektorzy kontroli organu rentowego dokonali analizy konkretnej sytuacji każdego pracownika w oparciu o listy płac, przelewy i dokonali obliczenia podstawy wymiaru składek dla każdego z nich.

Zatem Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz.U. z 2010 r., Nr 51, poz.307 ze zm.). Za przychody ze stosunku pracy uważa się zaś wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Sąd ten podniósł również, że podstawy wymiaru składek nie stanowią natomiast przychody wskazane w §2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161 poz. 1106 ze zm.). Zgodnie zaś z § 2 ust. 1 pkt. 1 wymienionego rozporządzenia nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe przychody uzyskane tytułem nagrody jubileuszowej i gratyfikacji, jeżeli według zasad określających warunki ich przyznawania przysługują pracownikom nie częściej niż co 5 lat. Sąd Okręgowy zwrócił zaś uwagę, że obowiązujący w (...) Sp. z o.o. regulamin wynagradzania w § 11 zawiera jedynie ogólnikowy zapis o możliwości przyznawania pracownikom nagrody jubileuszowej. Brak jest jednak jakichkolwiek dalszych uregulowań konkretyzujących zasady przyznawania i wypłaty nagród jubileuszowych. Sąd ten podniósł przy tym, że istotą nagrody jubileuszowej, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2010 r. (II PK 199/2009), jest nagradzanie pracy

u jednego pracodawcy lub w jednym zawodzie. Jest to świadczenie fakultatywne o charakterze zakładowym lub branżowym. Z zeznań Prezesa odwołującej się złożonych w toku kontroli wynika, że to on decydował o przyznaniu i wysokości nagrody jubileuszowej konkretnym pracownikom i staż pracy nie był podstawowym wyznacznikiem jej przyznania i ustalenia wysokości. Prezes bowiem podał, że oceniał rzetelność i sumienność pracownika i jego zaangażowanie w wykonywaną pracę. Zatem analizowane świadczenie, z uwagi na kryteria jego przyznawania i ustalenia wysokości, miało – w ocenie Sądu Okręgowego - charakter nagrody lub premii uznaniowej, a nie nagrody jubileuszowej mimo, że tak je nazwano. Sąd ten zgodził się ze skarżącym, że pracodawca ma prawo przyznać pracownikowi dodatkowe wynagrodzenia nawet, jeżeli nie wynika to z uregulowań prawnych czy norm zakładowych, ale – zdaniem tegoż Sądu - nie zwalnia to pracodawcy z wypełnienia obowiązków nałożonych na niego w cytowanej wyżej w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

Skoro zaś skarżący nie przedstawił żadnych dowodów, z których by wynikały zasady przyznawania i wypłacania nagród jubileuszowych nie częściej niż 5 lat, to nie mógł skorzystać z wyłączenia oskładkowania tej części wynagrodzenia pracownika przewidzianego w § 2 ust. 1 pkt. 1 powoływanego wyżej rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.

Zatem – według Sądu okręgowego -w świetle powoływanego na wstępie art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych tę część wypłaconego zainteresowanym wynagrodzenia należało doliczyć do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe, chorobowe, a także w myśl art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27.08.2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008r. Nr 164 poz. 1027 ze zm.) - na ubezpieczenie zdrowotne.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej oskładkowania wynagrodzenia ubezpieczonych za okres podany w zaskarżonych decyzjach, Sąd Okręgowy stwierdził, iż skoro zainteresowani pracownicy wynagrodzenie to otrzymali (co było okolicznością bezsporną w sprawie), to zgodnie z art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, a także w myśl art. 81 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz.U z 2004r. Nr 164 poz. 1027 ze zm.), stanowiło ono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Wynagrodzenie to bowiem stanowiło przychód, w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i odwołująca winna była zadeklarować i naliczyć składki oraz przekazać do organu rentowego stosowne raporty.

Sąd ten zauważył przy tym, iż prezes zarządu odwołującej przyznał, że obowiązku tego nie dopełniono z powodów organizacyjnych, bo skupiono się na kwestiach płynności finansowych i produkcji.

Zatem Sąd Okręgowy zauważył, że odnośnie powyższej kwestii, a mianowicie braku nie zadeklarowania, nie naliczenia składek oraz nie przekazania do ZUS-u raportów o jakich mowa wcześniej, odwołująca w odwołaniu nie sprecyzowała żadnych konkretnych zarzutów. Sąd ten pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony prezesa zarządu odwołującej H. M., gdyż pomimo prawidłowego wezwania na rozprawę nie stawił się na posiedzeniu, zaś w odwołaniu od decyzji zaskarżonych odwołująca zawarła wnioski o przeprowadzenie rozprawy również w razie jej nieobecności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania jako bezzasadne.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia - w części obejmującej odwołanie od decyzji z dnia 16 sierpnia 2014 r., dotyczącej M. G. (1) - Spółka (...) zarzuciła Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie prawa Spółki (...) do obrony poprzez nieuzasadnione nieodroczenie

rozprawy pomimo braku możliwości stawienia się przedstawiciela Spółki,

2. nieprzeprowadzenie dowodu z akt osobowych pracownika,
3. nieuzasadnione pominięcie dowodu z przesłuchania Stron,
4. niedokonanie ustaleń faktycznych adekwatnych do rozpoznawanej sprawy,
5. faktyczne nierozpoznanie istoty sprawy,
6. błędną wykładnię przepisu § 2 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998r. sygn. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161, poz. 1106).

W oparciu o przedstawione zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji oraz przyznanie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji oraz o zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm opisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne, uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega bowiem wątpliwości, iż organ rentowy w oparciu o dyspozycję normy art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy systemowej, uprawniony jest do wydawania decyzji, w których ustala wymiar składek oraz rozstrzyga o ich poborze.

W tym kontekście, na uwagę zasługuje regulacja aksjologiczna, ujęta w treści norm Konstytucji RP. Po pierwsze, zwrócić należy uwagę, iż określona w treści art. 22 Konstytucji RP zasada swobody działalności gospodarczej, musi być odczytywana łącznie z normą odwołującą się do solidarności i ważnego interesu publicznego (art. 20 Konstytucji RP). Po drugie, normy konstytucyjne zawierają gwarancje prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji RP). I wreszcie – po trzecie, przepis art. 84 Konstytucji RP wyznacza obowiązek ponoszenia ciężarów składkowych. W kontekście tego przepisu składki

na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Pracy są świadczeniami pieniężnymi o charakterze publicznoprawnym. Składki te są zatem świadczeniami bezzwrotnymi, przymusowymi

i nieodpłatnymi, co oznacza - zgodnie z zasadą automatyzmu ubezpieczeniowego -

iż stosunek ubezpieczenia społecznego powstaje automatycznie z chwilą nawiązania stosunku prawnego rodzącego obowiązek ubezpieczeniowy (por. T. Zieliński, Ubezpieczenia społeczne pracowników. Zarys systemu prawnego – część ogólna, Warszawa – Kraków, 1994). Emanacją tej zasady jest regulacja przyjęta w treści art. 46 ustawy systemowej, nakładająca na płatnika składek szereg obowiązków związanych z obliczaniem, potrącaniem, rozliczaniem i opłacaniem składek za każdy miesiąc kalendarzowy, według zasad wynikających

z przepisów tej ustawy. Opisany wyżej obowiązek ma bezwzględny charakter, co oznacza,

iż jeżeli przy poborze składek na ubezpieczenie społeczne dojdzie do naruszenia obowiązujących przepisów także przez organ dokonujący takiego poboru, to organ ten nie ma podstaw prawnych do stosowania jakichkolwiek ulg z tego tytułu w stosunku do płatnika składek. Jednocześnie należy wskazać, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 sierpnia 2008 r. (II BU 42/07) słusznie stwierdził, że podmioty zobowiązane do opłacania składek

na ubezpieczenia zdrowotne powinny bez uprzedniego wezwania i bez potrzeby wydawania decyzji, opłacać i rozliczać składki na to ubezpieczenie za każdy miesiąc kalendarzowy

w trybie i na zasadach oraz w terminie przewidzianym dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Natomiast, na podstawie przepisów art. 86 – 97 ustawy systemowej, realizacja tego obowiązku podlega kontroli przeprowadzanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Podkreślenia wymaga przy tym, iż – zgodnie z normą art. 91 ust. 5 ustawy systemowej – protokół pokontrolny stanowi podstawę do wydania – tak jak w niniejszej sprawie - decyzji

o wymiarze składek oraz ich poborze.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy ustalił dla ubezpieczonej M. G. (1) – od przychodów w postaci wypłaconych wynagrodzeń ze stosunku pracy - podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe, ubezpieczenie wypadkowe i ubezpieczenie zdrowotne za miesiące od lipca do listopada 2013 r. Odwołująca się Spółka, wbrew obowiązkowi wynikającemu z dyspozycji norm art. 6 i art. 232 k.p.c.,

nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na odmienną ocenę opisanego wcześniej obowiązku składkowego. Co więcej, nie uczyniła tego również w postępowaniu apelacyjnym, zaś w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym prezes jej zarządu wyjaśnił, że Spółka nie złożyła deklaracji i imiennych raportów z wykazaniem kwot składek na osoby pobierające zasiłek macierzyński, osób przebywających na urloпах wychowawczych, wykonujących pracę nakładczą oraz niektórych pracowników nie posiadających orzeczeń o niepełnosprawności, czy innych, z powodu braku wydolności organizacyjnych, bo priorytetem są sprawy związane z utrzymywaniem płynności finansowej Spółki i produkcji.

Nie ulega przy tym wątpliwości, iż stosownie do art. 18 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników stanowi przychód

w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia

w ramach stosunku pracy. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne

i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3 (art. 20 ust. 1 ustawy systemowej). Zgodnie zaś z art. 81 ust. 1 z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do ustalenia podstawy wymiaru składek

na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a, d - i i pkt 3 i 11 (między innymi pracownicy), stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek

na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10. Natomiast art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stanowi, że obowiązkowe składki na Fundusz Pracy ustalane są od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy systemowej. Z kolei art. 29 ustawy

z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stanowi, że składki na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ustala się od wypłat stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne

i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Dodać przy tym należy, iż podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników nie stanowią natomiast przychody wskazane w § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.), zatem również nagrody jubileuszowe (gratyfikacje), które według zasad określających warunki ich przyznawania przysługują pracownikowi nie częściej niż co 5 lat. Podkreślenia wymaga, iż zwolnienia określone we wskazanym rozporządzeniu stanowią odstępstwo od zasady powszechności oskładkowania przychodów ze stosunku pracy i stąd winny być interpretowane ściśle, a więc bez dokonywania wykładni rozszerzającej. Nie jest bowiem istotna w tym przypadku nazwa danego składnika wynagrodzenia, lecz faktyczny charakter danej wypłaty. Przepis z § 2 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia stanowi zaś,

że zasady przyznawania nagrody jubileuszowej powinny być uregulowane w zakładowych źródłach pracy (np. w regulaminie wynagradzania) oraz prawo do tej nagrody uregulowane w wewnętrznych przepisach pracodawcy winno być obwarowane zastrzeżeniem, że przysługuje ona pracownikowi nie częściej niż co 5 lat. W tym kontekście Sąd pierwszej instancji słusznie wskazał, że nagroda czy gratyfikacja jubileuszowa jest świadczeniem przyznawanym pracownikowi w związku z upływem określonego czasu pozostawania w zatrudnieniu, czyli uzyskaniem określonego stażu pracy. Nie jest to świadczenie powszechne zatem w odniesieniu do większości pracodawców jej wprowadzenie jest dobrowolne. Nagroda stanowi jednak element systemu wynagradzania pracowników i dlatego zasady jej przyznawania nie mogą być dowolne i nie uwzględniać standardów prawa pracy (por. wyrok Sadu najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 r., II PK 150/10).

Wobec powyższego, skoro skarżąca Spółka nie wykazała, że ustaliła wymagane przez powołany przepis reguły dotyczące przyznawania, wysokości oraz wypłaty spornych świadczeń to zasadnie organ rentowy zakwestionował wyłączenie tych świadczeń z podstawy oskładkowania.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

O kosztach procesu – wobec nie oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia - rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 lipca 2015 r.).

/-/ SSA J.Pietrzak /-/ SSA M.Procek /-/ SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia